

Cursief#5: De honden van de Smits

'Goedemorgen.'

Hij knikt achterwaarts in mijn richting, kijkt niet op. Zijn ogen blijven gericht op het einde van de leiband die verdwijnt tussen de struiken.

'U bent er al vroeg bij,' doe ik een tweede poging. Hij hoort me niet of doet alsof. Ondertussen scharrelt zijn keffend scharminkel er op los. Het beest heeft een kreupele poot, maar dat belet geenszins zijn zoekdrift.

'Een levendige rakker hé.'

'Een teefje.' Hij mompelt nog wat dat ik niet versta. Dan sjokt hij verder, terwijl hij het joekel aan de leiband meetrekt. Vandaag draagt het een schots geruit jasje.

Ik zie mijnheer Smits een week lang niet tot de daaropvolgende zondag. Een veelbelovende lentemorgen. Dat vindt hij ook, want hij groet mij deze keer. Naast hem trippelen dunne pootjes onder een roze gewatteerd kussentje.

'Nieuw jasje?' informeer ik.

'Ze koopt graag.' Ze, is mevrouw Smits waarvan ik het bestaan vermoed in het appartementsblok waar hij naar binnengaat. 'Doe uw vrouw de groeten,' roep ik hem na.

Op woensdagavond zet ik mijn vuilnisbak aan de straatkant. Mijnheer Smits wandelt naar me toe, zijn rug iets rechter dan anders.

'Oh,' zeg ik. 'U hebt er nog een hondje bij.'

Hij knikt met een zekere fierheid. 'Uit hetzelfde nest.' Het lijkt een identieke tweeling. Hetzelfde blauwe jakje, dezelfde franke muil.

'En haar pootje is genezen, zie ik.' Maar hij is al voorbij, haastig schuifelend achter het dartel stel aan. Het duurt nog een week voor ik hem terugzie tussen twee regenbuien in. Aan de leiband drie rode uniformpjes met koperen knopen. Een legertje hond. Eén ervan mankt.

Hij knikt triomfantelijk als hij mijn verrassing ziet. 'Ze koopt graag. Alles in drievoud.'